

FESTA

NOSTRES COL·LABORADORS

Salvador Socías i Fornell

Després de bastant temps de no publicar en la galeria de col·laboradors nostres el retrat de cap dels que'n son mereixedors, per les seves aptituds i constància, es amb viva satisfacció que avui ho fem amb el del amic Socías, de qui els nostres llegidors n'han saboreijat bastant sovint els acurats i exquisits treballs publicats a FESTA.

Molt jove encare, nat en 1894, ha fet tasca abundosa, encare que en sa major part anònima, puix fins tot just fa un any no va decidir-se a publicar el primer treball a *Renaixement* i poc temps després a FESTA, on ha col·laborat amb més assiduitat que en les altres publicacions.

Entusiasta fervent de la literatura, coneix no sols tota la de Catalunya, sinó també la castellana—des de'ls clàssics,—la francesa i bona part de l'italiana. El seu temperament—adaptant-se a n'els mo-

derns—comprèn i sent més an els Verdaguier, Alcover, Maragall i Carner, que no als Pelai Briz, Rubió, Forteza i Aguiló.

Això, además del seu temperament, pot també esser degut en part a la seva joventut, perquè, no havent-la viscuda, no capeix la vida aquella que'ns pinten aquestos últims.

En Socías no es d'aquells que perdi el temps, treballa i treballa de debò i per a conrear les seves aficions literàries, roba hores al seu descans, llegint als mestres que'l poden ensenyar i escrivint com éll sab fer-ho; en Socías es una bella esperança per a la nostra literatura; Catalunya n'hi restarà agraïda.

Quan tothom—si nó escriure'l—llegeixi en català, fent l'honor que's mereix a l'idioma que aprenguerem en el bressol, no'ns sentirem lo que'ns havem sentit no fà pas gaire en el Senat per boca d'en Royo Villanova.

Salvador Socías i Fornell

Somniant

1914-19...

...l' poeta somnia-truites caminava, lluny de poblat, per una plana quieta color d'esmeragda, que l'envellutat de l'herba fresca li dava...

Tot era quietut i la vida dels sers infims s'ia distintament; un minúscul escarbató d'èlitres bronzats es gronxava sobre una floreta de tronc mince com un cabell; les feineres formigues, com incansables minaires, treien a la llum granets de terra arrencats de les galeries en construcció; el món dels infinitament petits anava i venia, volava i s'arrastrava en un no parar mai...

El poeta portava sota el braç un llibre ¿de qui? ¿de que? això no fa el cas; el poeta somnia-truites, encantat per aquella quietut i per aquell *viurer la vida* dels tan humils, es sentia fóra del món, fóra de la realitat i el poeta somniava...

Somniava un món tot pau i benaurança, veia'l tot a sos peus i al alcans de la vista fins al recó més ignot i veia als homes i a les dones, al adulte i al infant, *viurer la vida*; i veia els camps ubèrrims vessant els fruits arreu i els homes i les dones felissos, satisfets de viurer, alegres i sans de còs i ànima, cullint el fruit que Natura en son part continuat infantava sens parar.

I en els camps, on rossejava el blat, sentia el brunzir de les fals acompanyat de cançons dolcíssimes i veia, més enllà, els homes i les dones, coronades llurs testes de pàmpols, arrencar dels brassos retorsats dels ceps els gotims saborosos que havien d'esser nèctar que'ls dongués caliu als cors i alegria a l'ànima; i encare més enllà, ovirava els arbres de tota mena i de tots els climes carregats de fruites a desdir i sots la seva ombra benèvola com s'hi movien milions de sers com éll i sentia una remor confosa i, analisant-la, oïa barrejades les notes variades de les cançons totes dels diversos pobles del món, cantades en totes les llengües i en tots els matissos i modulacions.

...l' poeta somnia-truites, encantat per tanta bellesa i tanta remor de vida, anava caminant, caminant sempre a través d'aquell món que tenia a sos peus i al alcans de la vista fins al més amagat recó...

I atravessava uns paratjes on la gent, fent animades sardanes, ballava i cantava donant-se les mans... i veigé que'ls que's dabien les mans eren homes i dones de totes les raçes, de tots els colors; i veigé en ses mirades, que l'amor i la fraternitat entre ells regnaven.

...l' poeta somnia-truites, cada vegada més encantat, seguia caminant i passava per uns llocs, prop del mar, on se sentia el traquetejar dels telers, i l'alegre cantar de les encluses, l'esbufegar del vapor empresonat en les calderes i el mar solcat per tots cantons de navilis abarroats de fruits de tota mena, de teles riquíssimes, de sedes, de mobles de fustes oloroses, de flors, d'alegres viatgers... i sobre les aigües del mar flotaven els fruits i les sedes i les flors que'ls navilis no podien abastar i vessaven pels costats. Natura generosa agraida a l'amor dels seus fills que tant l'aimaven, i s'aimaven entre ells, els daba fruits sobers.

...l' poeta seguia caminant i somniant... i oïa

una música divina de rialles d'infants, soroll de besades, ritmes de dançes, sospirs d'enamorats, gemecs d'infantaments, crits de joia i benauransa...

...I somniant, arribà a un lloc elevat d'on s'ovirava en tot el seu esplendor aquest bell espectacle; i'l poeta fruïa de tan bella visió quan sentí un horrible espetec com si cent trons retrunyíessin a l'hora i, girant el cap, veigé el sol mig amagat entre nuvoles i li semblà que esclatava com una bomba inmensa. l' poeta sentí que'l terreny li fugia de sota els peus i's sentí caurer... i caigué molt temps, molt temps, li semblava com si caigués del setè cel on s'havia enlairat amb el cavall Pegàs, a qui el sol de la realitat li cremà les ales...

I's trovà de nou en la plana—aquesta vegada erma i deserta, amb quelcún arbrissó neulit i sense fulles...

Un home llaurava i, quelcuna vegada, amb la seva rella, desenterrava un munt d'ossos humans...

Magi Murià

Plany de Tardor

Contempla dels arbres les fulles que cauen
nineta amorosa d'ulls blaus com la mar;
contempla que tristes segueixen la via
del vent que besant-les les porta al fossar.
Esguarda els aucells que en les branques tremolen
perqué s'els hi nega són últim conçol;
escolta aquets càntics de malinconia
que entona plorant el gentil rossinyol.
Les flors abans eren rublertes de flaire
i avui son marcides dins nostre jardí;
les plantes colltortes pel vent que les vincla
frisoses encare apar volen flori.

No venen com antes ja les papallones
que hermoses mostraven llurs ales d'argent;
avui tos esguarts per arreu sols contempen
aquella tristor de Natura morent.

Més ja vindrà un jorn, oh nineta amorosa,
que els arbres seràn altre volta verdor,
mil somnis daurats mostrarà l'aucellada
cantant en les branques llurs troves d'amor.

Les plantes curulles seràn de poncelles
que esclataràn prompte al besar-les la llum,
i aquells papellons de les ales daurades
veuràs com s'hi acosten xuclant-ne el perfúm.

Les flors i les fulles que avui es merceixen
per la primavera ja ressorgiràn.

Nineta amorosa, tes ilusions d'are
frueix-les ben bé, que mai més tornaràn.

MIQUEL SAPERAS AUVÍ.

FESTA

Carnet de Societat

—Dijous passat va obtenir en aquest Institut de primera ensenyansa, després de renyides i manses oposicions, el grau de Batxillera en tots els Arts i Oficis, la coneguda senyoreta Elisa Barret i Roig.

Felicitem coralment als seus pares (E. P. D.) i a la criatura, per ser aquesta la tercera volta que's veu premiada amb dit títol, sens tenir d'anar a dormir a la delegació del districte.

—Han sigut demanades les dos mans de la virtuosa senyoreta Florinda del Castillo, introductora del Tango Argentí en aquesta capital, per el distingit jove en Joan del Hort, celós i intel·ligent oficial primer de plantilla i nové (plassa montada) del escalafó de les oficines particulars de la coneguda i acreditada Societat de *pompas fúnebres* «*El último suspiro*».

Desitjem a la simpàtica parella, que quan els hi arribi l'hora, Deu els hi dongui ben curta.

—Es troben a La Garriga, esperant que comenci el temps de prendre banys, les conegudes famílies Garrell, Garrut, Garriga, Garriguella i Garrigosa.

—Ha arribat sens dir d'on, ni el perquè d'aquest viatge, el reputat dentista senyor Nello, acompanyat de la seva distingida esposa, de un gos d'aigües borni del ull dret i tres sacs de roba bruta.

—Air vespre amb l'express de Madrid va sortir per Sant Celoni donya Anastasia Collflorit, inventora dels barrets neutrals i propietaria de un dels ninxos de la *Via de San Francisco* del Cementiri del S. O.

—Dins pocs dies es donarà a conèixer en la plassa de toros coneguda per *La Monumental*, l'eminent concertista de violí Mr. M. Alvert, qui tocarà amb una sola corda i amb la mà esquerra les doscentes rapsodies de Litz i, si el temps ho permet, la 5.ª sonata en *fa menor* de Beethoven, composta per arquet solament. (1.ª audició)

Per consideració a nostre estimat i respectable públic, acompanyarà al genial artista la coneguda Banda dels Veteranos, per ser la que fa menos soroll.

Esperem que's veurà altament concorreguda aquesta festa musical, puix segons notícies que tenim, pensen donar-se *cita* en dit lloc les famílies més aristocràtiques de la respectable societat *La pajari* de Llavaneras.

—El dia primer d'aquest mes varen comensar a pendrer l'aigua de la Font del Ferro i el vi iodotànic, les senyoretetes Paquita Grifols i Lluïsa Coca. També hem de donar compte a nostres estimats llegidors que'l dia 2 del mes vinent comensarà el remei dels cucs el xamós nen Ramonet Sarassa, fill l·legítim del actiu procurador matriculat de finques rústiques i de hipoteques al nou per cent, don Josep de Calasanz.

Desitjem a tots que millorin de salut.

—Amb el vapor «Carlos V» sortiren air nit per la capital de Palma els coneguts *sportmens* don Pere de Vernet i don Pau de Bernat, per a assistir de còs present a les carreres del *Grand Prix* (*pre-cio fijs*) que han de tenir lloc el dia de Sant Antolí, festa major de Granollers. Després per Soller i Manacor. aniràn a passar una curta temporada a Sant Llorenç dels Piteus.

—El dia 14 d'aquest mes va celebrar la seva festa onomàstica la senyora marquesa de Agramunt, obsequiant amb dit motiu a les seves moltes coneixenses amb un lluit ball en els salons del seu suntuós palau de la Bordeta.

Entre les moltes i conegudes senyores i senyoretetes de nostra bona societat que assistiren a la festa, recordem a les de Pic, Kart, Mingo, Mas, Plets, Prims, Llacs, Tort, Pau, Coll, etc., etc. Les baroneses de Vinasa i del Torrat, i les marqueses del Pinyoldols i *Aguas-turbias*.

El sexe fort, que també era molt nombrós i distingit, alegrava amb les seves galanteries aquell vol de *palomas mensajeras*. Entre ells varem saludar a *Mister Grikgrok* vice-consul acreditat dels Cuatre Cantons del Call, el Nunci de Esparraguera, i el secretari del Ajuntament de La Puda.

La senyora marquesa, que llua un magnífic vestit de llana i cotó *lavado en seco*, i les seves encantadores filles Pepita i Fasta, elegantíssims *cortes*, obtinguts amb cupons de *La Española*, amb la amabilitats que'ls hi es reconeguda, no deixaren decaurer un sol instant el bullici que regnava en aquells salons.

Un quintet de corda i un viuté de vent, varen tocar amb presició els balls del programa que'ls hi estava confiat.

Felicitem a la aristocràtica família per l'acert que té en organitzar festes com la que avui re- senyem.

Santiago Roy

SONET

Aquí em donares una flor,
per recordança—dolça aimia—
d'aquell felix moment d'amor,
amb que em brindaves aquell dia

Aquella flor, en lo meu cor
si jo pogués la plantaria,
que al aspirar la seva olor
felix mon ànima seria...

I are, eixa flor recordarà,
d'aquell amor que ja passà
l'anyoradissa benhaurança.
I al contemplarla sentiré
en lo passat escassa fé,
i en l'avenir desesperança...

VICENS ROJAS.

A UNS ULLS

a I. A.

Uus ulls que tu'ls fas parlar
quan té convé per a un fi.]
Però sempre'm contem a mi
secrets que'm vols amagar.

VICTOR D'AMOR.

La Coixeta

Decididament, na Roser quedaria coixeta; la cura havia sigut mal feta i al treurer-li el guix, i al provar de caminar, es veigé que tenia la cama esquerra un xic més curta que la dreta i que el genoll no es podria doblegar amb la mateixa facilitat d'abans.

Pobre Roser! Que s'havia fet d'aquell seu caminar tan gentil i tan encisador? Com ho faria ara per a dançar, ella que era la admiració del jovent i l'enveja de les amigues? Com podria arribar a habitar-se a un pas calmós i pesat, si estava acostumada a córrer i a fer-ho tot de pressa?

Aquest canvi tan radical de les seves costums, la tenia molt abatuda, i per més que sos pares i ses amigues procuressin distreure-la, semblava indiferent a tot, i sols de tant en tant somreia tristament i els hi deia alguns mots per a dissimular el verdader estat de la seva ànima.

Fugien els tristos dies de l'hivern, s'acostaven els ventosos del març, més amb els nuvols i les boires, no fugien pas del cap de na Roser, les carbories i negures que l'inondaven. Pel contrari, com més temps passava, la pobra coixeta anava esdevenint més trista; ses galtes abans tant rosades, s'havien esgrogueït fins a canviar-li completament les faccions i deixar-la casi desconeguda.

Aquell capet rós, plé de rinxols d'or, recullits abans amb delicadesa, semblava ara un jardí abandonat. Aquells llavis de carmí, fets per a cantar l'amor, per a abusar amb el foc dels seus pe tons la boca del aimat, i que al riurer deixaven veure unes dents nacarines, s'eren també descolorit, i no hi valia el que na Roser s'els mossegues nirviosament. I aquells ulls de cel, que sempre reïen, que estaven desitjosos de veure mon, de trobar se davant d'uns altres parións, s'havien enfosquit; havien apagat les ses flames les llàgrimes que ara sovint els humitejaven.

Les amigues ja no hi anaven tant com abans, ara ja estava bona, ja podia caminar, ja podia distreure's, i no necessitava—segons elles—la seva companyia.

Ni les amigues! Ni en Rafel!... Pobre coixeta!

Tant gran, tant ferm, tant emotiu com el primer amor, es el primer desengany; i si aquest es rebut als vint anys, quan el cor ja estima, quan ja compren lo que es amor, difícil es trobar un nou aconeteixement, una sensació forta que faci oblidar lo que va gravar-se al cor quan encare era sensible, abans de que la lluita per la vida i els contra-temps que es troben al pas, l'anessin endurint.

Na Roser, passava per aquest trànsit; es veia oblidada i menyspreuada per l'home que li havia jurat un amor etern, prometent-li no oblidar-la mai, que li havia dit que sense ella no podria viure; i ara feia dos mesos, des que va saber-se que caminaria coixa, que en Rafel, aquell home ingrát i sense cor ni sentiment, a qui l'atreia *un còs*, més no l'ànima de na Roser, no havia tingut la delicadesa, la caritat, al menys, d'anar a consolar un xic, an aquella noia que no cometé altra falta, que la d'enamorar-se d'ell als dinou anys.

Més no era pas facil que es tornessin a veure; na Roser va saber que feia dies que en Rafel a més d'abandonar-la a n'ella, havia deixat també sols als seus pares, marxant de la ciutat, com si encare li quedés un xic de vergonya, i no volgués tenir d'abaixar la cara, al trobar pel carrer als seus coneguts.

Estaba ben decidida, no cabia altre solució; extrema, ja ho coneixia, però s'hi pensava molt i no podia trobar cap més camí, que la portés a un lloc de millor repós, de major tranquilat i de tanta pau.

Les amigues, no sabien avenir-se'n tornaven a rodejar-la tot el dia, cosien, cosien afanyosament, i no paraven de fer-li observacions i preguntes, de dir-li que s'hi pensés força, que encare hi era a temps. Però na Roser estava decidida; es feia monja.

Era un roser flairós, que en lloc de deixar-lo creixer i donar fruit, per adornar el mon amb ses flors, i perfumar l'ambient amb son perfum, l'havien tallat per a fer-ne un ram i posar-lo als peus de la Verge.

Més les flors, al trobar-se empresonades per les parets del temple, al no poder veure directament la llum del sol, al no sentir-se damunt, les llàgrimes de la rosada de la nit i al anyorar els besos de les papellones i els cants dels aucells, es marcirien prompte i s'esfullarien com si arrenquessin a plorar.

...I un jorn assoleiat del mes d'abril, quan la naturalesa comensava a engarlandar-se de flors i de perfums i el ventijol es revolcava per damunt dels verdosos camps de blat i s'entretenia esquissant i fent castells amb unes nuvolades esterrufades i rojenques, na Roser, que ja no era la Roser d'abans, feu ofrena a Deu, del seu cor i del seu amor.

Entrà on no retorna més la primavera, però on hi regna la pau de l'esperit.

Era a l'edat en que per ses amigues florien les il·lusions de la existencia, i en que comensaven a fruir del goig de viure joves.

Pobre coixeta!!

FRANCISCO RIBERA i FONT.

TARDOR

Tranquiles poc a poc, les tardes van morint i em sento trist—del sol a la claror darrera... Les fulles van caient, les flors es van marcint perdut ja tot l'esclat, que'ls dona Primavera.

Les hores van passant; els besos defallint i ens manca'l foc sagrat, de la passió sincera. Els planys es van perdent i els somnis esvaint si es morta l'il·lusió de nostra amor primera.

Prò tu ets consol Amor, car deixes en el cor com bàlsem guardidor, un dolç i suau record que'ns torna més plaents les hores anyorades!...

Jo't beneixo Amor, si fas que un sol moment com eco d'altres temps, jo'is ens porti'l vent un flaire penetrant de brises perfumades!

ALBERT PIERA.

La Haia Octubre 1915.

FESTA

Perfils psicològics

Fragments de Filosofia rural

IV

Maternitat

Ja estaven casats. Ja eren l'un de l'altre. Les seves fervoroses aspiracions estaven realitzades.

En una blanca caseta de planta baixa havien establert llur niuet d'amor. Resseguiu devotament aquest temple amorós.

Un modest jardinet resguardat per un débil reixat de ferro, adornava'l frontís de la casa. Entrant a aquesta i a la dreta estava la sala de rebre i menjador—tot d'una pessa;—a l'esquerra una saleta-dormitori, amb vistes al jardí; al fons dreta, la cuina i a l'esquerra un quarto de mals endreços amb comunicació a quatre pams justos de terra que tenien els honors i títol de *veixida*. Heus aquí el *gran hotel* de nostres protagonistes.

Però amb quanta voluntat i amor era conreuat el jardinet i neta i endreçada la casa! Com l'amor daura quan toca!

Eren feliços!

Durant el dia tots dos acudien al treball. Arribant a la vesprada i quan el cos, fatigat de la jornada, reclamava amb justícia una engruna de descans, ells rublerts de dalit acudien presurosos a casa llur per a emprendre nova tasca. Sense orgull ni distinció el que primer arribava feia de cuiner. Prompte compareixia l'altre i entre petons i abraçades condimentaven el sopar. Plat del dia: salsa amorosa.

Aixís transcorregué feliçment el primer any matrimonial, al fi del qual esdevingué lo que era just i de raó: el primer fruit. Amb quin afany era esperat! Amb quanta alegria fou rebut!

* * *

Maternitat. Els sers de les tribus més selvàtiques i fins les besties més ferotges, enfront d'una mare rodejada dels seus fills, se postren humilment, còr-enternits i respectuosos.

Solsament als països civilitzats, als grans imperis de la ciència, no es lo suficientment respectada la maternitat. Sobren demostracions.

Dins de la classe aristocràtica, la senyora que ella mateixa alleta als seus fills, carn de la seva carn, fibres de les seves entranyes, es menyspreuada i befada per la *digníssima, culta i Alta Societat*.

I en la classe obrera?

Llevem-se a les cinc del matí, d'un dia d'hivern, sens temor a la intemperança del temps.

La tramontana xiscla furiosa i especes bolves de neu devallen pausadament; la temperatura es glacial. Una mare que's llevada des de les quatre del matí, que ja ha alletat amb ternura al seu fillet, que sols té un mes de mon, surt presurosa de casa seva portant als braços curosament embolcallat el diví tresor maternal: el seu tendre fill, l'excelsa poesia d'una mare. Penjant del mateix braç que sosté tan bella reliquia porta «la maleta d'anar a la fàbrica». l'aspere prosa de la vida.

Quan es al extrem del carrer una pobre velleta que està esperant arraulida en un portal, li recull aquell fillet i ella, la mare, neguitosa, se'n va vers la fàbrica, la confiança posada en aquella pobre dona que per mòdic preu li farà de dida seca tot el dia. I quan el nen plori anyorant les

ternures de la propia mare, aquella velleta; si no li impideixen altres precises ocupacions, amb bona voluntat li farà la caritat d'una carícia, d'una manyagueria. I quan el nen plori sentint la precisió d'alimentar-se, la dida seca li oferirà la corsecadora delícia d'una enganyadora munyeca preparada amb aigua i sucre, en lloc del sagrat mugró vital de la mare. Tot per caritat i tot fictici!

I ara esperem fins a l'hora de l'esmorzar. El temps va serenant-se, la temperatura esdevé dolça. Potser encara'l sol tindrà la benevolència de adreçar-nos son bell esguard.

Son aprop de les vuit?—Doncs anem tot passejant fins a la petita Rambla de la Bordeta.

Ja hi som. Qué son tantes dones esperant-se a la portalada de la *Fàbrica Nova* i totes amb alguna criatura al braç?—Son dones semblantes a aquella velleta, arraulida al portal, que havem vist de bon matí. Son les dides seques del obrer.

Ja xiscla el pito de la fàbrica; son les vuit. Mira els obrers i obreres com surten atropelladament. Quin burgit; quin esvalot! Sembla un eixam d'abelles inquietat.

Time is money (1) en pràctica. En mitja hora esmorzar, fumar, parlar de política, descansar i pendrer alé per a emprendre nova tasca fins a mig-dia.

Ara surt aquella mare que'm seguit de bon matí. Com s'apressa. On va?... Ah! vers a aquell banc de pedra del passeig, on l'espera la velleta que agnanta la criatura. Ja abraça al seu fillet. Quina alegria! No recorda pas les angoixes del treball. La velleta li ofereix l'esmorzar, ella'l refusa i alleta carinyosament a l'infant. La velleta insisteix, més ella apenes tasta rés i va deleitant-se amb el fillet. L'acarona, el besa, l'aixeca en l'aire. Quin bell jugar! Fins el sol devalla amorosament per besar amb els seus destells daurats la carona del infantó... I ara el sol va extenent-se formant bella auriola entorn de l'excelsa maternitat.

Ja van tornant els treballadors. Ja s'acaben els trenta minuts de repós. La mare va despedint-se besant el seu fill. La velleta li recomana que s'emporti l'esmorzar que'l té casi intacte. Xiscla altre vegada el pito de la fàbrica.—¡Al treball! ¡al treball!—Tot son corredices altre volta. La mare porta en una mà encare quelcom de l'esmorzar, ensems que amb l'altre mà envia petons al bàlcam de ses penes, al fill de ses entranyes.

—Fins a mig-dia. Que llargues hores!

Corra cap dins a la fàbrica. Entre reixes! A estragar el cos i condemnar l'ànima. A maleir el mon i renegar del cel. A enmatzinar l'aliment que després darà al seu fill. A menyspreuar la sabiduria i misericordia dels homes que amb tanta estúpida llei, no han trobat encare la forma humanitaria de mitigar les amargures de les mares.

A la fàbrica. Vers allà corra... corra el seu cos; però la seva ànima resta a fora, resta somniant desperta, veu com marxa la velleta amb el seu fill plorant, com desapareixen, esfumant-se allà lluny, moltes altres velletes amb altres fills... els fillets que seràn homes demà, que seràn el bàcul en que han d'apoiar-se aquestes mares d'avui, ja velletes aleshores...

(1) El temps es or. (Es moneda.)

I aquest sosté, aquest fill-bàcul serà prou sòlit? tindrà suficienta resistència? L'infantesa, fonament de l'home, ¿no haurà sigut bastida massa feblement? D'un alletament realitzat tan a correuita i amb angoixa, amb dides greument estragades per impropis treballs, no'n pervindrà més tard l'anèmia i el raquitisme? No pot pervindre d'aquí la tuberculosi?

No, no; no hi ha cap mare que no veigi en el seu fill el fruit d'una concepció feliça, única, sobre-natural.

Venturosa sort! Mercè divina!

Heus aquí *Malena* mare.

Veritat que l'anterior relació sembla un romàntic capítol de novel·la per entregues?

Doncs es un tristíssim escardot de la vida real del segle XX.

MARIÀN AMAT.

DUGUES LLETRES

I

«Volguda amiga Pilà:
Jo no se com començà...
;Sento per dintre una cosa
que'm posa, tant, tant nerviosa,
i que'm fa un gran benestà!
Ja s'endevina el perquè,
i encar que tu hi flaires bé
per si no ho has encertat
vaig a dir-t'ho... He notat
que passeja pel carré
un jove força elegant,
alt, molt gnapo i arrogant
que mira amb gran interès
vers aquí. No pensis que es
algo així com estudiant;
puix eixí un dia a esguardar
per poguer-lo contemplar,
i sorpresa vaig dà un crit
veient que anava vestit
d'uniforme: ;es militar!
En son agrados caient
demostra palesament
bona planta i gallardia...
;Lo que jo tant temps volia
sè estimada d'un tinent
Quelcom *mamá* ha sospitat,
puix que des que ho ha notat
em vigila i abans no...
surt ella al veure'l parat
per a que no surti jo.
Ho deixo; que't cansaria
ja t'escriuré un altre dia
contant-te tot lo que passi.
Adeu doncs, fins que t'abraçi
(i amb promés)

Ta Rosalia.

II

Si sabessis ma tristó
Pilar meva; ;quan doló!...
Em trobo tant afligida,
que creu, per mi ja en la vida
no pot haver-hi il·lusió.
Ma vida esguerrada està...
No se pas que'm passarà.
Tot alló que't vareig di
del promés, no era per mi...
;Fa l'amor a la *mamá*!

ARTUR TORNÉ TURULL.

L'escena a casa d'un dependent de comerç amb un sou de vinticinque duros i sis criatures, la dòna, la sogra i dos cunyades per a mantenir; es a dir, onze persones que han de *no menjar* de les cent vinticinque pessetes mensuals.

Des de Sant Tomàs fins a la vigília de Nadal a les dotze de la nit, han trucat a la porta el sereno, el vigilant, la portera, l'escombriaire, l'espiter, el carter, l'escolà de la parroquia, el forner, el carboner, el taberner, els que escombren el carrer i fins els que porten els gegants per Corpus, a *desitjar-los-hi* felisses pascues:

*comiendo pavo y turrón
y barquillos a trompón*

o sia clavarlos-hi el *sablazo*, no sols amb *premeditació* i *alevosia*, sinó també amb l'*ensanyament* d'uns versos homicides.

Resultat de les *felicitacions* del sereno i etz., etzètera, etz., ha sigut que, un pessic l'an, una estirada l'altre s'els han endut no'l *pavo* (perquè ells no'n tasten mai) sinó el pollastret cloròtic—d'última hora quan ja tothom havia triat—que compraven altres anys, quan encare no tenien tantes criatures.

—Que farem avui noia per celebrar Nadal?

—Veuràs, com que ha vingut a felicitar-nos el sereno i...

—...i el vigilant—afeigeix la sogra—i...

—...i el carter—diu la cunyada gran—i...

—Si i etz., etz., etz.—exclama furiós el puntal de les onze boques que *no menjen* dels seus vinticinque duros,—això vol dir que nosaltres...

—Jo havia pensat que fariem una sopa de brou bufat—diu la dòna—i alabat sia Deu.

—Si; alabat sia Deu, però l'any que ve al primer que's presenti a *felicitar-nos* jo li *facilitaré* la baixada fent-lo passar per l'ull de la escala—afeigeix el marit, fent un xisto rabiós.

BARCINONENSIS.

FESTA

Records de ciutadà

Jorn de festa

No hi ha rès més bonic que un cel ben blau
mirant extés en terra
al pic més alt d'una alterosa serra
on ens és tan manyac l'oreig suau
i el cel es blau, ben blau...

Qué es bell l'estiu!... L'olor de la ginesta
s'espandeix per l'atmosfera endolcida.
La serralada és un esclat de festa
amb tantes clapes d'or com s'ha guarnida,
i el sol a tot, dón vida...

De tant en tant, l'oreig fa un dolç brugit
—feble ressò de mil sorolls llunyans
i brugits ciutadans—
i al seu impuls se balancen les fulles
—avui tendre verdor, més tard, despulles—
en les branques potents dels arbres grans.

Oh, quina pau més santa i més plaent
m'infón veure'l cel clà amorosament
i amb els ulls admirats seguí'l camí
que'ls nuvols fan, pel sideral confi
d'uns contorns imprecisos
que a voltes semblen, al meu foll magí,
gestes gentils de cavalls vincladiços!...

Tot es bell a montanya terra i cel
La mústica silueta d'un xiprer
—d'un verd tot fosc, d'un caient tot noblesa—
ressurt rer d'un mur d'alba blanquesa.
Demunt mon cap, un pí—verd-fosc també—
amb ses branques teixeix un màgic vel
que'm deixa veure'l cel
a trocets blaus, verds blancs, plens de bellesa
i àeria exquisidesa...

¡Qué son breus, per dissort, aquets moments
tan plàcids i tan sans!...

Dintre de poc, tot donant-nos les mans
tornarem a ciutat, a lluità i viure
—tenint a flor de llavi un fals somriure—
a entristi-ns altre volta'ls pensaments
amb l'afany de la tasca cotidiana,
recomençant la vida ciutadana.

¡Sort que son els records un gran conçol
que'ns ajuda a estimà i a volè-l món!...
I aixís, ja recluits a casa nostra
recordarem amb un plaer pregón
l'ardencia del bon sol
que'ns concedí, Senyor, la bondat vostra,
les pinedes verdoses, la ginesta,
i tot quant vam fruï el bell jorn de festa...

I, mentalment, sentirem novament
aquell ritmic ric-ric del grill que, a fora,
tot tornant, vam sentí a la carretera,
i el sò de les campanes tocant l'hora
d'una manera dolça... I veurem l'era
ont reiem follament
tot corrent i jugant, joiosament...

¡Oh! l'emoció plaenta del record
baume conçolador pel nostre cor!...
Durant molt temps, te tindrem ben present
en nostre pensament
i quan vindrà la nit
i cançats—reposem cotxats al llit—
el teu conçol serà dolç, infinit...

I aixís ens adormirem
i en tú, bell jorn de festa, somniarem.

SALVADOR SOCIÀS i FORNELL.

PLANYS D'UN COR

Els colzes sobre la taula, i el cap entre les
mans, aclaparat de sofrir tantes penes juntes, feia
l'Enric un esforç suprem de voluntat per a resis-
tir tant infortuní.

Era més de mitja nit; la feble claror de les
llànties d'oli, posades prop de les capsaleres dels
llits, feien esdevenir més negres las ja prou tris-
tes reflexions que creuaven per son pensament.

En una cambra més apartada, sobre un llit de
flors blanques, dormía el sòn etern, la seva filla
més grandeta. Dos ciris, amb tremolosa llum, dei-
xaven veure aquella careta de faccions angeli-
cals, lleugerament esgrogueida com si fos de
cera.

¡Quin patir el de l'Enric per a retenir les llà-
grimes que volien saltar dels seus ulls! ¡oh, no!
els malalts teniem d'ignorar-ho.

¡Pobre Enric! tant mateix eren massa sofrim-
ents alhora. Tots els sèrs més aimats, greument
malalts, i el capoll més hermós, el que abans d'es-
clatar, embaumava i endolcía amb grats perfums
d'ignocent carinyo les amargors de la seva vida,
arrencat per sempre del jardí de la seva llar.

Mes ¡ai! es deia: potser Deu ha volgut evitar
que aquest cor, que tan petitet ja sofria per les
penes que dels altres sentía contar, tingués sem-
pre arràn dels llavis la copa de l'amargor que la
Humanitat ens brinda en tots els actes de la nos-
tra vida.

¡Oh sí!—afegía —Ditxosa tu, mil i mil voltes,
que no has conegut les falsetats i les hipocresies
humanes, de les que'n son bona prova la meva so-
letat en aquesta nit, perquè ¡oh amics! quina
amistat tan alta pregonaveu! o ¿que vos haveu fet?
Companys que un jorn digueren que m'estima-
veu com un germà. On sou? i com una ràpida vi-
sió passaven per son enterbolit pensament, en co-
rrua llarga, interminable, els molts i molts a qui
havía fet favors de tota mena, i li semblava que
al veure'l tan entristit encara corrien més; fu-
gien...

¿Es possible,—continuà dient-se,—que l'egois-
me humà penetri tan endins de son cor que n'a-
rrenqui d'arrel tot sentiment d'amor i tot deurer
d'amistat, deixant-hi creixer sols l'instint de con-
servació personal, patrimoni que correspondria
sols a les ¡feres?

Tocaren les tres de la matinada. De llit en llit
repartí les medicines. La febre abrusava el cap

de la seva muller. Comensà'l desvari. Amb tota la força dels seus pulmons cantà la marxa reial amb la coneguda lletra castellana:

«La Virgen María
Es nuestra protectora...»

Un estrany calfret recorria'l còs de l'Enric. Inútilment volgué fer-la callar i malgrat lo que'l feia patir li semblava que era el cant triomfal amb que'ls àngels rebien al nou arribat.

¡Filla meva!—mormolà entre dents l'Enric— ¡prega per la seva salut!

Ja clareijava. Al fugir les negrors de la nit se n'enduïen també les de la seva ànima; li renaxia l'esperança; els malalts estaven més tranquils.

Al entrar per mil·lèsima vegada a la cambra de la seva filla li semblà que tenia una nova expressió el seu semblant. Un lleuger somriure es dibuixava en sos llavis expresant satisfacció.

Prompte sortí el sol i envià un dels seus raigs a donar el bon dia als malalts.

El metge com de costum hi anà dematinet. Al acabar la visita, l'enguniosa i interrogant mirada de l'Enric obtingué la següent resposta:—Estigui tranquil, la malaltia ja ha fet la *crisis*. Tots estan fora de perill.

Aleshores comprengué el somriure de la seva filla. ¡Deu havia escoltat els precs d'aquell àngel!

XAVIER PALAUDARIES.

LES CAMPANES

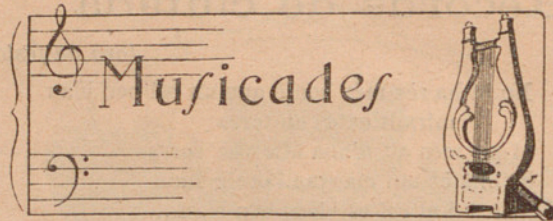
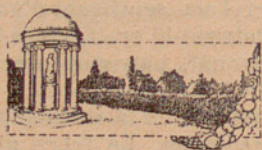
D'eixa església solitaria
les campanes van sonar
amb veu trista, de pregaria,
amb accent de caritat.

Van sonar eixes campanes
per dar la nova de mort,
dels meus amors que aquell dia
van finir, poquet a poc.

I aquelles campanes velles.
que tan habien tocat,
que tants morts, tanta miseria
amb son só, van escampar;

aquell jorn a mi'm semblava
que tenien altre veu
de pietat, com compadint-se
del dolor de l'amor meu.

DANIEL F. CARRERAS.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Primer concert Manén.

Posseeix en Manén, sobre el violí un domini màgic, distingint-se per sa pulcre execució i meravellós mecanisme. No es un romàntic, no es un sentimental. El seu gust es més demostrar continuament sa extraordinària mecànica que a deixar-se portar, arrobar per el sentiment, que no se li nega, sino que prefereix fer alardes d'agilitat i força, que filigranes de finura, de delicadesa. Ni les complicacions més irresolutes, ni'ls problemes d'execució més difícils, rès li barra'l pas; per això, es el seu interès demostrar preferentment, el dó d'execució que posseïx com cap altre.

El concert, quasi tot de pur clasicisme, estava ben combinat: Mozart, Mendelssohn, Schubert, etcetera, foren els autors que en Manén interpretà impecablement. Començà pel «Concert en re» de Mozart, quins passatjes de doble corda amb llurs dugues cadencies i dobles trinos, d'un efecte extraordinari, entussiasmaren al públic.

El «Concert en mi» de Mendelssohn, que es de tota bellesa per la senzilles del tema, i per les elegantes i noves combinacions de la melodia amb l'acompanyament, donà ocasió al concertista de lluir son art incomparable, salvant amb facilitat assombrosa les dificultats d'aquestes pàgines musicals del gran somniador.

Ambdós concerts com la «Introducció i rondó capritxós» de Saint Saëns, foren acompanyats per l'orquestra que sota la direcció del mestre Lamothe de Grignon, procurà, amb cert, no ofegar el solista.

En primera audició donà a conèixer la «Sonata en sol» de Pàrpara, per violí i piano, més difícil que inspirada, i on en Manén lluhí ses facultats de ver mestre en uns passatjes de doble cant entrallassats de tota dificultat, tributant-se-li una ovació sorollosa. Tot seguit, interpretà deliciosament amb sordina «L'abella» de Schubert, capritxós cant imitatiu del brunzir de dit insecte.

La «Cèlebre Gavota» de Martini, arreglada, amb certes variacions, per el mateix Manén, va esser dita amb tota coqueteria. Eixes tres darreres composicions foren acompanyades al piano, molt discretamen, pel pianista senyor Lougàs.

GRAN TEATRE DEL LICEU

La Gioconda

Amb la «reprise» d'aquesta obra se presentà per primera vegada la notable contralt senyora Garibaldi. Es revelà gran artista d'extensa i ben timbrada veu que emiteix d'una manera perfecte.

Amb ella debutà la senyoreta Rakoska, que no acabà de convencer, en quan a veu, deixant una impressió vacilant; potsers en altres «particelles» més adequades a son temperament i registre, arribà a triomfar.

FESTA

Carinyosos aplaudimets premiaren el treball dels senyors Segura-Tallien (bariton) i Nicoletti Karmanin (baix). En Joan Nadal sens esser un gran tenor no desfà mai un bon conjunt; en el «ròle» de «Enzo» mereixé l'aprobació dels respectable, i fins tingué de repetir la coneguda romanza «celo e mar» dita amb molta expressió.

El director Alfred Padorani conduí l'orquestra com a bon mestre exagerant potser la nota efectista i abusant del «fortissimo»; però aixís s'entusiasma a les altures. Ah! el chors... *bueno*, els chors com sempre, i el *cuero de baile* amb una varietat de figures que encanta. De segur que'l famós «balllet» de «les hores» el ballaven igual fa tres generacions.

Tristán e Isolda

Tothom reconeix que En Francese Viñas, el cantant més admirador de les concepcions wagnerianes, n'és el primer interprete. I tothom sab també qu'el seu «Tristán» es un «Tristán» únic, incomparable.

N'obstant una incògnita excitava la curiositat de l'auditori, i era la presentació de la sopràn Alice Barou que, encare que precedida de gran fama, es dubtava de si podria arribar a n'el nivell d'en Viñas. No defraudà les esperances i se l'aplaudí justament. Pesseeix perfecte escola de cant, sa veu que no es de molt volumen es fa agradabilíssima. Encarnà «Isolda» amb tota passió; conmovedora, apassionada, no descuidant ni el més infim detall.

La senyora Garibaldi en l'interpretació de «Brugaria» confirmà l'opinió qu'en ferem cantant la «particella» de «Laura» de «La Gioconda» que es una excelent contralt de gran domini escènic.

També en Segura-Tallien es feu mereixedor d'elogis, otorgant-se-li probes de simpatia.

Tots els demés bé, i especialment el mestre director i concertador senyor Ribera, que's revelà un bon coneixedor de la partitura.

La Favorita

Després del «Tristán», «La Favorita». Ja es sabut que no encarregant-se de la part de «Fernando» un tenor de gran veu i fama, pert aquesta antiga ópera bona part de la seva importància, puix es com la majoria de les d'aquell temps, que no més s'escribien per a lluitament dels cantants, ja que si això no existia's negaven rotundament a cantar qualsevol partitura, encare que fos del millor i més afamat músic.

En Joan Nadal, el voluntariós tenor, cantà la seva «particella» amb molt carinyo, donant tot quan li permet la veu. Les dugues conegudes romances «Una vergine, un angilo di Dio» i «Sprito gentil» foren dites tot lo bé que pogué; se l'aplaudí, i, per costúm, per rutina, es demanà el «bis» de la segona. La senyora Garibaldi confirmant la fama que ha adquirit el passar per nostre primer teatre. En Nicoletti molt millor que en Segura en els «ròles» de «Baltasar» i «Rei Alfons».

Els chors incolors, sens gens d'expressió. El tan senzill en que comensa l'obra, ni l'autor mateix l'hauria conegut. Un xic millor foren cantants els chorals del darrer acte. Ademés molt insegurs al moures en escena.

L'orquestra monòtona e insegura a pesar dels esforços del director. Totes aquestes deficiències no son més que causades per la precipitació a

montar «La Favorita» en quatre dies, sens els ensaïtjos corresponents. Però l'empresa ha omplert tres funcions d'abono i... i qui dia passa...

Les representacions de «Las Golondrinas» que's venen donant al Tivoli, resulten molt interessants, perquè ademés de la discreta execució amb que es presentada, venen a ser com una novitat, visites les poques representacions que se n'han donat a Barcelona per en Sagi-Barba.

Entre els cantants deuen mencionar-se la senyora Betori, deliciosa «Lina» que es fa aplaudir llargament i la senyoreta Fuentes (Antonia) discretíssima en son ingrát paper. En «Puch» l'encarnà el bariton Corts; sortí airós de son paper, tenint moments felissos que se li premiaren degudament. Tots els demés arrodoniren el conjunt. L'orquestra, baix la batuta del mestre Ezpeita, feu tots els esforços perquè llúis la preciosa partitura.

El 29 del Novembre passat la notable pianista Enriqueta Goletti va donar el seu anunciat recital compost d'obres de Beethoven, Brahms i Liszt, demostrant posseir gran mecanisme i intuició musical. Però aquest meteix mecanisme se li imposa, i en composicions delicades, com «Margarita filant», deliciós «lied» de Schubert-Liszt, té de contrarrestar-lo constantment. Defecte aquest molt corrent en grans executants, i raro quan aquests son femenins.

Continuen amb activitat en el Liceo els ensaïtjos de l'ópera en un acte «Tassarba» del mestre Morera, llibret de Juli Vallmitjana. Segons s'asegura aquesta producció es doblement interessant, puix ademés de que la partitura es una verdadera manifestació del gènit musical d'en Morera, el llibre, valenta mostra de la càlida imaginació del gran Vallmitjana, es una producció completament diferenta de lo que fins ara ha tractat teatralment. De l'estrena, que desitjem siga un èxit, en parlarem amb tota imparcialitat, segons es nostra norma. Esperem que'l senyor Mestres presentarà «Tassarba» amb tot el respecte i carinyo que son mereixedors nostres dos il·lustres autors, ja que això pot influir molt en l'èxit de la mateixa.

DIXI.

Máximes, menuderies, consells i altres tonteries.

REDOLINS

XXXVII

No t'estafaràn cap *nap*
si per cas no'ns tens mai cap.

XXXVIII

Home pobre... psé...! Ni en broma
vulguis passar per *pobre home!*

XXXIX

Per raó que tinguis, si ets pobre,
et caurà la culpa a sobre.

XL

Quan ignoris lo que deus...
posa uns quants punts suspensius.

XLI

Si la dòna't mou *bullanga*
és per pescà alguna ganga.

XLII

Al món sabràs que es patí
si no tens un bon padrí.

XLIII

Al bossot poc o molt tira-hi;
moltes gotes fan un ciri.

XLIV

Més que'ls diners, dóna tò,
tenir bona educació.

XLV

T'acostes a qui'l vol mal?
Si't pica, posa't-hi sal.

XLVI

Lo que amb pocs mots es pot dir
és més fàcil retenir.

XLVII

Creu-me no juguis amb foc,
que si't cremes, massa poc.

XLVIII

Si't vols llevar dematí
veste'n dejorn a dormí.

XLIX

Prou concells: pots girar plana...
o fè'l que't dongui la gana.

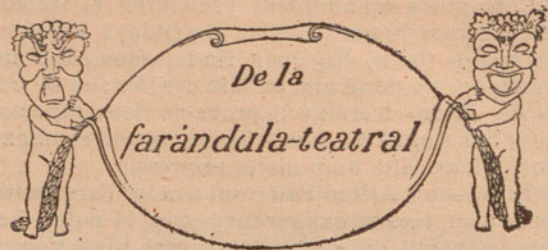
CANDOR SALAMÉ.

(D'EN MALEAGRE)

¡Ab quina téndresa canta
la xamosa Zenofila!
I ¡qué dolç son arquet toca
en les cordes de la lira!
—Ton suau cant, que tindrà?
I ¡perquè ta veu divina
me sospèn i'm posa trèmol,
i mon cor, ansiós, palpita,
i aquí, clos dins lo méu pit,
tan febrosament sospira?
¿Hont aniré, que no senti
ta veu, estimada nina?
Per tot arreu tinc d'oïr
melodies que m'encisen.
Entorn meu salten i volen
i a tots costats se giren,
alades, mil Amorettes.
qui ton tornaveu animen,
i ni respirar me dexen,
i sempre—;oh, Zenofila!—
ta bellesa m'ofereixen,
o ton dolç cantar imiten,
o tes falagueres gracies
de ton amorós somriure!!

J. S.

Torelló, 1915.

NOVITATS.—*Otelo*, tragedia de Shakespeare, traducció i adaptació de J. M. Jordà i A. Carrión.

Encara que no es la nostra costúm donar compte d'obres no escrites en català, ne fem avui una excepció degut a l'universalitat de l'obra que'ns ocupa i l'interès que ha despertat aquesta nova adaptació que ha estat un èxit per als que l'han cursada, que son catalans, i ha valgut un inmens triomf al actor, català també, Enric Borràs.

La grandesa tràgica que aquest ens mostrà en el seu treball, va descobrir-nos nous maticos a saborejar, en el gran actor, i no titubejem, vista l'interpretació magistral per ell donada en l'intensitat dramàtica d'*Otelo*, en proclamar-lo el primer actor de l'escena espanyola.

La senyora Bàrcena, la deliciosa actriu que tant bé interpreta les obres del fecond autor Gregori Martínez Sierra, digué el paper de *Desdèmona* amb emocionant sentiment.

El paper de *Yago*, escrupolosament estudiat pel senyor Paris, fou interpretat per aquest amb seguretat i justesa, gens comuns.

Esplèndides les decoracions dels senyors Moragas i Alarma (segón acte) i Rocarol (primer, tercer i quint actes).

Minuciosament acurada la direcció, a càrrec d'en Martínez Sierra, com de comú ens hi té acostumats.

En fi, un triomf en la campanya d'aquesta companyia.

I en quant a la traducció i adaptació de l'obra, nostra bona amiatat amb els senyors Carrión i Jordà ens priva de que l'apreciem nosaltres mateixos, per lo que copiem de *El Dia Gráfico* un dels paragrafs, dels que se'n ocupa:

«La traducción de la obra, debida a la pluma de los señores Jordà i Carrión, está hecha con maestría, siendo el diálogo una verdadera filigrana en estilo, corrección y fidelidad.»

MANELIC.

CAPVESPRAL

Els balcons de la casa de sos pares
somriuen al meu pas,
em coneixen de veurem cada día
passar pel seu davant.
A l'hora de la santa, dolça calma
hi arribo esperançat,
passejo amunt i avall i alço la vista
com qui va a mirà un Sant;
no veient hi al mirar, persona nada
amb pena acoto el cap:
la clotja parroquial, trista, pausada
ressona més enllà;
al só de sa vibranta cantarella,
mon cor s'ha asseogat,
i m'en vaig tot pensant. Demà quan tornis
potser li trobarás...

Els balcons de la casa de sos pares
somriuen al meu pas.

FRANCESC P. CLIMENT.

FESTA

Escola Catalana

d'art dramàtic

Ha començat la tanda de conferències culturals en aquesta benemèrita institució patrocinada per l'Excma. Diputació de Barcelona.

Tal com s'havia anunciat, fou el primer conferenciant l'eminent folklorista n'Aureli Campmany, el qual junta als seus reconeguts coneixements, una amabilitat sens límit, i un tal amor a la Patria, que l'hi fan de tot punt impossible la negativa, al sol·licitar-se la col·laboració entusiasta en tótt intent seriós de cultura catalana.

En Campmany té'l cor i el cervell a disposició dels esforços qu'es realitzen per aplanar el camí dels abnegats, i aquesta bona disposició al costat del valor positiu de la seva cultura, el fan digne mereixedor de tota reconeixença.

Fou un veritable èxit la conferència que donà davant els deixebles de l'Escola Catalana d'art dramàtic i del nombrós públic que espontàniament omplí el Saló d'actes del Foment del Treball Nacional, on de moment l'Escola es troba instal·lada.

El tema desenrotllat per el senyor Campmany fou: *Les dances populars com element de cultura per l'actor.*

No podia ser més encertat el desenrotllo que hi donà el conferenciant, secundat admirablement per dugues parelles del Esbart dançaire que actua baix la seva experta direcció.

Remontà els seus coneixements enllà de l'història de la dança, demostrant destrament els lligams qu'aquell art ha mantingut sempre amb les arrels populars, i fent evident d'una manera claríssima que la dança representava de fet el fruit espontani de les inspiracions inicials, a través les amargors de la pesanta vida dels homes.

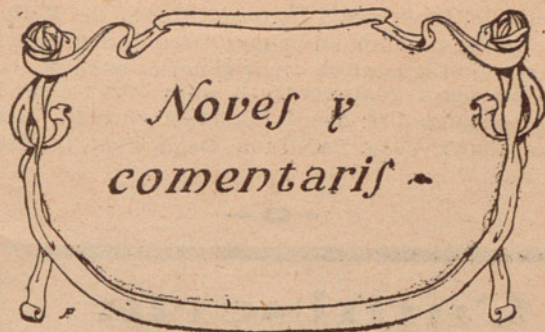
Apoiant-se després en la dança popular catalana, el senyor Campmany ens va oferir admirables exemples. Les dugues escaientes parelles, hi foren estusiastament aplaudides.

Realment fou ben profitosa per a els deixebles aquesta sessió, que anava del tot aparellada amb les intencions de l'Escola Catalana d'art dramàtic, on se treballa per fer de l'actor un individu que apoïat en els més amplis coneixements de la vida i del embelliment, de lo més cruent de la vida, pugui ser mestre d'ell mateix, interpretant el panteix de l'ànima del seu poble, sol medi per el qual s'assolirà en l'avenir la realització del tan somniat teatre nacional.

El senyor Campmany es mereixedor de la més coral enhorabona, per contribuir tan acertadament a l'obra de cultura de l'Escola Catalana d'art dramàtic, i aixís mateix cal felicitar al públic que hi assistí, com al Patronat i a la direcció de la mateixa, que preocupant-se del acertat desenrotllo dels seus plans se sab sortir amb la seva.

Tindrem al corrent als nostres llegidors de tot lo que d'interessant passi en l'esmentada institució, esperança del nostre teatre definitiu.

X.

Avís

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literàries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVÍS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors espontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d'impremta» i franquiejat com a tal.

Els que vulgan incloure-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloguint-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s'ens envii amb aquesta forma.

Rés ens resta a dir sobre la mort del que fou l'il·lustre comediògraf En Albert Llanas. Ni datos de la seva biografia ni consideracions sobre la fatalitat. El condol unànim que ha despertat tant trista nova ha fet que tota la premsa se'n ocupés extensament.

Sols ens cal manifestar que FESTA participa intensament en el sentiment que ha causat la pèrdua d'en Llanas, especialment a Catalunya, on tant li devem en el humorisme i en el nostre teatre nacional.

Descansi en pau nostre benefactor.

Variat assortit en trajos novitat.—Sasreria Camprubí i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

El diumenge dia 12 del corrent s'efectuà un partit de foot-ball entre el primer team de Sant

Feliu del Llobregat i un onzè infantil de Molins de Rei en el camp del primer. Després d'un renyit partit molt igualat va sortir victoriós el de Molins de Rei per 4 goals contra 3, quin onzè'l componien els jugadors: Asenjo, Cañadell, Borrell, Mes-tres, Lopez, Usón, Parellada, Dagà, Font, Llopart i Castellví.

◆ ◆ ◆

Camiseria

SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

◆ ◆ ◆

Variat assortit en abrics.—Sastreria Camprubí i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

La revista *Teatro Mundial* publica en son darrer número la comedia traduida per en Pere Gil *La tia de Carlos*, anunciant pel pròxim el drama en quatre actes de Juli Dantas, traduït per en Ribera Rovira *La cortina verde*.

◆ ◆ ◆

Elixir Callol remedi de les Dèbils

◆ ◆ ◆

Sastreria Camprubí i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.—Especialitat en trajes sastre per a senyores.

En el número passat i en la poesia titulada «Mirant al Calvari» hi ha un vers que diu *un desitj Senyor d'inmolament* i devia dir: *un gran desitj Senyor d'inmolament*, quina falta creiem que haurà ja subsanat el bon sentit dels nostres llegidors.

El Comitè executiu de la *Diada de la Llengua Catalana* que s'ha celebrat el dia primer d'any està rebent nombroses adhesions de tots els cantons de Catalunya.

Pot assegurar-se des d'ara que la *Diada de la Llengua Catalana*, serà una solemne afirmació del amor dels catalans al idioma llur, al ensemps que una bufetada en plè rostre per a els que pretenen denigrar-lo.

◆ ◆ ◆

Trajos i abrics des de 60 a 125 pessetes.—Sastreria Camprubí i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

◆ ◆ ◆

La Comissió organitzadora dels Jocs Florals de Reus ha nomenat el següent Jurat qualificador:

President, don Jaume Bofill i Matas, advocat; vis-president, Rvnt. don Joan Batalla i Sagarra, rector de la Puríssima Sang; secretari, don Josep Banús i Sans, redactor en cap de *La Veu del Camp*; vocals, don Felip Cabeza i Coll, advocat; don Trinitat Cataús i Catasús, publicista; don Josep Sans i Ferré, catedràtic i don Joan Bofarull i Molner, advocat.

◆ ◆ ◆

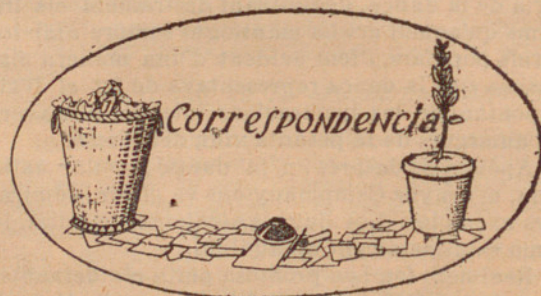
J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

A. Bachs Gabriel. No'l podem servir.—*Antoni de P. Pujol.* Id. id.—*Josep M. Sanjaume.* S'hi haurien de fer masses correccions; segueixi enviant i mirarem de complaure'l.—*Jaume Sisquellas.* No'l podem servir.—*Antoni Montfort.* En publicarem un, retocant-lo una miqueta.—*S. Badillo.* No es publicable.—*A. Balaguer i Querol.* No'ns es possible servir-lo; fassi quelcom més cutet i farem els possibles de complaure'l. Veigi l'avís que publicuem referent a's treballs que s'ens enviïn.—*Vicens Rojas:* En cartera la prosa i un sonet.—*Salvador Socias.* En cartera *Contes tràgics.*—*Marian Amat.* Rebut i conforme.—*Daniel F. Carreras.* En cartera.—*Francesc Garcia.* Queda la prosa en cartera i mercès per la seva amabilitat.—*Agustí Pedret i Miró.* En cartera.—*Manel Ripoll.* En cartera.—*J. Bosch i Barrera.*—*J. Esteve i Gili.* No'ns podem complaure.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció i Administració: Carrer del Carril, núm. 1
Imp., Alfons I d' Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI